

έκκοπὴν τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ ποδὸς καὶ μετὰ ἐν πάλιν ἔτος, κύριος οἶδε! ἂν δὲν ὑπολάβετε ὅτι ἡ στέρεσις τοῦ μικροῦ μόνον δακτύλου ἦτο ἀρκετὴ. Εἶθε, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔκτου ἔτους, μὴ συνομολογήσετε μετ' ἐμοῦ ὅτι ἡδυνάμην ἀπλῶς νὰ περιορισθῶ εἰς τὸ νὰ σᾶς κόψω τοὺς ὄνυχας! Οἱ δὲ λόγοι μου αὐτοὶ μὴ προσβάλλωσι κατ' οὐδὲν τὴν χαριεστάτην ὑμῶν σύζυγον· καθὼς καλὸν εἶναι νὰ διατηρῶσιν αἱ κυρίαι ἀναλλοίωτον τὴν καλλονὴν καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν, οὕτω ἐπιτετραμμένον εἶναι νὰ διατηρῶσι καὶ εἰ ἄνδρες τὰ φρονήματά των. Ἐνθυμούμαι ὅτι νέος ὢν, παρεκάλουν πολλὰκις τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ἀγαπητῆς μου γυναικὸς, ἀλλὰ δὲν ἤθελον θυσιάσαι χάριν αὐτῆς τὴν μίαν κνήμην μου καὶ ἂν τὸ ἔκαμνα, σήμερον ἀκόμη ἤθελα εἶπει περὶ ἑαυτοῦ βεβαιότατα « ἤμην παράφρων! » Ἐπὶ τούτοις ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι δοῦλός σας.

» Θεοδενέτιος. »

Τῷ 1793, ὁ Θεοδενέτιος, ἰδὼν φυλακισθέντα νέον πινὰ χειρουργὸν, ὡς ὑποκταν ἀριστοκρατικῶν φρονημάτων, ἔφυγεν εἰς Λονδῖνον διὰ νὰ σώσῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τὸ ὀμάλιστρον τῆς λαιμητόμου. Ἐκεῖ, εἴτε μὴ ἔχων τι ἄλλο νὰ πράξῃ, εἴτε ἀπὸ περιέργειαν κινούμενος, ἐρώτησε μίαν ἡμέραν τοῦ κατοικεῖ ὁ Σίρ Κάρολος Τέμπλης· πληροφορηθεὶς δὲ περὶ τούτου, ὑπῆγεν εἰς ἐντάμιόν του, καὶ τῷρε τὸν φίλον του ἐξαπλωμένον εἰς εὐρὺ κλινοκαθέδριον, πλησίον τῆς ἐστίας, ἔχοντα εἰς τὸ πλάγιόν του βαυκάλιον ζύθου ἀφρίζοντος καὶ περιεστοιχισμένον ἀπὸ πλήθος ἐφημερίδων.

— Α! καλῶς ὀρίσατε, κύριε Θεοδενέτιε, ἀνέκραξεν ὁ Ἄγγλος· με συγχωρεῖτε ἂν δὲν σᾶς προσηκόνομαι· ἡ κατηραμένη αὐτὴ κνήμη μ' ἐμποδίζει... Ἦλθετε ἴσως νὰ ἰδῆτε ἂν εἴχετε δίκαιον....

— Ἐρχομαι ὡς φυγὰς νὰ ζητήσω ἄσυλον εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Καλόν! θὰ καταλύσετε λοιπὸν παρ' ἐμοί, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, εἶσθε ἄνθρωπος μὲ ὀρθότατον νοῦν· θὰ μὲ παρηγορήσετε. Ἰδέτε τώρα, ἡδυνάμην νὰ ἦμαι ναύαρχος, ἂν δὲν ἐκωλυόμην ὑπὸ τῆς ἀθλίας αὐτῆς

κνήμης. Ἀνεγίνωσκα τὰς ἐφημερίδας καὶ ἔσκανα ἀπὸ τὸ κακόν μου διότι εἶμαι μακρὰν τῶν πολεμικῶν αὐτῶν κατορθωμάτων. . . Ἐλάτε λοιπὸν, παρκαμυθήσατέ με,

— Ἡ κυρία σύζυγός σας θέλει βέβαια σᾶς παρκαμυθήσῃ, πολὺ καλῆτερα ἀπὸ ἐμέ.

— Ὅχι, ὅχι· ἐπειδὴ ἡ ξυλίνη κνήμη τῆς τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ χαριεύῃ, ἐδόθη εἰς τὰ χαρτιά. Δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην τῆς, ἂν καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶναι ἡ ἀρίστη τῶν γυναικῶν.

— Καὶ πῶς λοιπὸν, εἴχα δίκαιον;

— Ὁμολογῶ ὅτι, ναί, φιλτατέ μου Θεοδενέτιε· ἀλλὰ μὴ ξύομεν τὴν πληγὴν αὐτῇ. Μεταξὺ μας σὲ λέγω, ὅτι ἐφέρθη ἀνόητα. Ἄν ἡδυνάμην νὰ ἀνακτήσω τὴν κνήμην μου, δὲν ἤθελα κόψῃ εὐδὲ τοὺς ὄνυχάς μου διὰ τὴν Κ. Τέμπλην. Ἦμην παράφρων ἀλλὰ μὴ λέγεις τοῦτο εἰς κανένα.

— Δὲν νυμφεύομαι τὴν χαριεστὴν γειτόνισσάν μου, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας ἀναστεινάζων, ὅτε ὁ συνταγματάρχης, τελειώσας τὴν διήγησίν του, ἀνέλαβε τὴν πίπαν του, τὴν ἀνάψε, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ καπνίζῃ. Τότε ὁ Γεώργιος, ἀποθέσας τὴν πίπαν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐλάλησιν οὕτω.

— Πρὶν ἀπορρατίης περὶ πράγματος τοσοῦτον σπουδαίου, ἀνάγκη, φιλτατέ μου Ἀνδρέε, νὰ ἀκούμε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ. Τὸ διήγημα τοῦ Συνταγματάρχου εἶναι ροδερὸν καὶ ἀπείσιον· συγχώρητέ με νὰ σὲ διηγηθῶ ἐν ἄλλο, τὸ ὁποῖον θέλει ἴσως σὲ συνδιαλλάξῃ με τοὺς σκοποὺς τῆς μητρὸς σου. Ἀκούσατέ με.

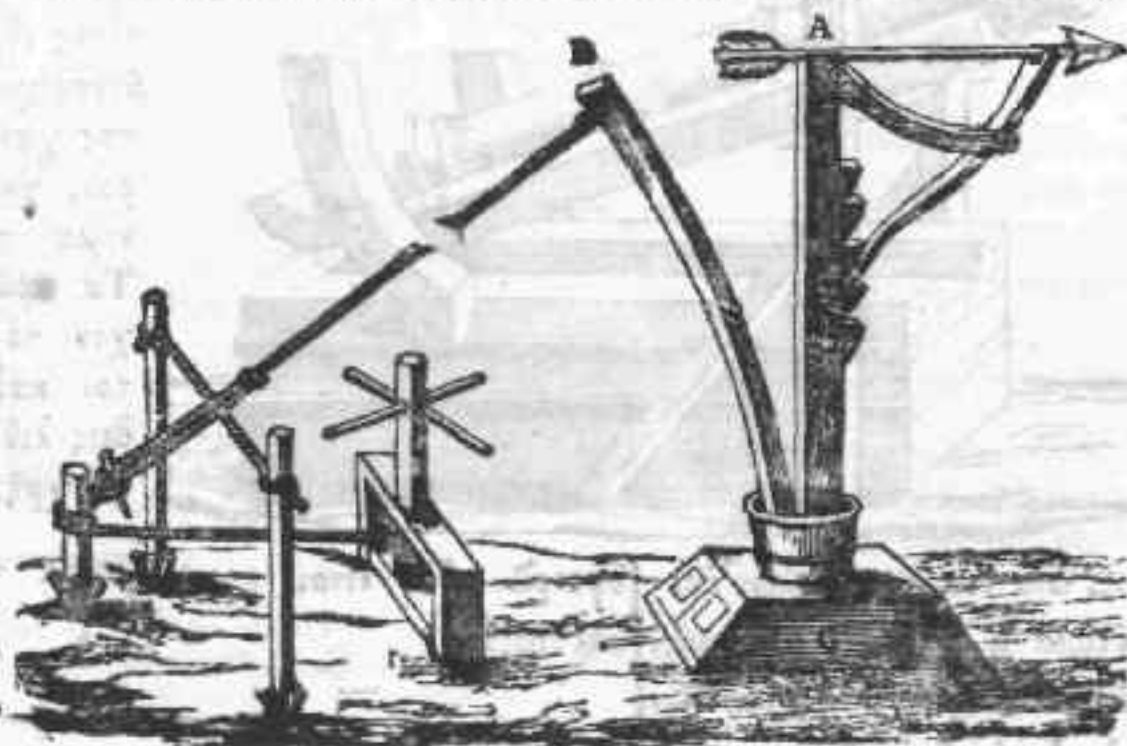
— Ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι εἶναι ἐξώρας διὰ νὰ ἀρχίσωμεν τὴν διήγησιν αὐτὴν, διέκοψεν ἡ Μαρία. Ὁ ξένος μας ἔχει χρεῖαν ἀναπαύσεως, καὶ ὁ Ἀνδρέας πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν. Ἄν ἔγῃ περιέργειαν νὰ σὲ ἀκούσῃ, εἴμπορεῖ νὰ ἐπανέλθῃ αὐτίκως.

Ἡ γνώμη αὕτη τῆς ἀγαθῆς καὶ καλῆς Μαρίας ἐφάνη εἰς πάντας ἀρετὴ. Ὁ Ἀνδρέας ἐκίχηε διὰ τὸ Μόναχον, ὁ Γεώργιος ὠδήγησε τὸν συνταγματάρχην εἰς τὸ παρασκευασθὲν δι' αὐτὸν δωμάτιον καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἀκόλουθον φυλλάδιον.)

ΚΑΤΑΠΕΛΤΑΙ. ΒΕΛΟΣΤΑΣΕΙΣ. ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΝΟΝΙΟΝ.

Οἱ καταπέλται ἐκτεῖχον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν θέσιν ἔχει ἐν τῷ σημερινῷ στρατῷ τὸ βαρὺ πυροβολικόν. Διέφερον δὲ τῶν βελοςτάσεων κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ βολὴ αὐτῶν ἦτο ὀριζόντιος μᾶλλον, ἐνῷ ἡ τῶν βελοςτάσεων ἦτο μᾶλλον καμπυ-

λοειδῆς. Οἱ καταπέλται διέφερον τῶν βελοςτάσεων καὶ κατὰ τὸ σχῆμα, ἔχοντες ἐν γένει μορφήν τόξου. Τὸ τόξον τοῦτο ἐπετείνετο ἰσχυρῶς διὰ νευρῶσκα τεσκευασμένης μὲν ἐκ δοῦρας, ἡ ἐντέρων τῶν ζώων, ἡ καὶ ἐκ τριγῶν, ἐντεταμένης δὲ διὰ